

7. Стернин И.А. Контрастная лингвистика. – Проблемы теории и методики исследования. – Воронеж: Истоки, 2004. – 189 с.
 8. Duden Deutsches Universalwörterbuch.–Mannheim: Dudenverlag, 2006 [on CD].

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Ніна Воронкова – старший викладач кафедри германської філології Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: лінгвістика тексту, лінгвокраїнознавство.

ОНОМАСТИЧНА ЛЕКСИКА ЯК ЕТНОКУЛЬТУРНИЙ МАРКЕР ГРЕКОМОВНОГО СЕРЕДОВИЩА

Ольга ГАРГАЄВА (Маріуполь, Україна)

Стаття присвячена вивченню ономастичної лексики як мовного джерела інформації про духовну культуру країни. Аналізуються лінгвокультурологічні та прагматичні особливості антропонімів та топонімів новогрецької мови.

Ключові слова: ономастична лексика, власні назви, загальні назви, антропоніми, топоніми, номінація, національно-культурна семантика.

The paper deals with the analysis of the onomastic words as a source of information about spiritual culture of the country. The linguocultural and pragmatic peculiarities of anthroponyms and toponyms are scrutinized.

Key words: onomastic words, proper names, common names, anthroponyms, toponyms, nomination, ethnocultural semantics.

Ономастична лексика була й залишається постійним об'єктом пильної уваги дослідників. Поряд із здатністю передавати значиму для реципієнта інформацію, ономастична лексика володіє здатністю робити ту ж інформацію закритою для «необізнаних» або інокультурних мовців, оскільки власні назви – це завжди специфічні реалії, що відносяться до фонові та безеквівалентної лексики [4: 4]. Звернення до ономастики як до матеріалу для етнолінгвістичного та лінгвокультурологічного дослідження є закономірним, оскільки, як стверджує О.Л. Березович, «...в ономастиці кодуються найбільш значимі та стійкі кванти етнокультурної інформації» [1: 34]

Актуальність статті визначається неослабним інтересом до феномену власних назв, а також тим, що ономастичні реалії є найважливішим мовним джерелом інформації про духовну культуру. Ономастичний матеріал дозволяє працювати з лінгвокультурологічною та прагматичною інформацією, яка поки що малою мірою залучена до наукового обороту (що багато в чому пов'язане з уявленням, що ономастична одиниця – це знак, що передає лише енциклопедичне значення).

Особливості семантичного вмісту та лінгвокультурологічний потенціал ономастичної лексики аналізувалися в працях Дж. Міля, А. Гардинера, О. Єсперсена, Е. Куриловича, О.Ф. Лосева, О.С. Ахманової, О.Л. Березович, О.В. Суперанської, Д.І. Єрмолович, О.Д. Шмельова та ін. І в той же час традиційним для робіт з ономастики стала вказівка на невіршеність великого числа проблем власних імен.

Мета статті полягає у встановленні й систематизації лінгвокультурологічних та прагматичних особливостей ономастичної лексики новогрецької мови.

Як відомо, власні назви вживаються для особливого, індивідуального позначення предмета безвідносно до описуваної ситуації і без обов'язкових уточнюючих визначень. Вони виконують функцію індивідуалізуючої номінації. Референтами власних назв можуть бути люди, тварини, установи, компанії, географічні й астрономічні об'єкти, кораблі та інші різноманітні предмети [3: 9].

Важливо відзначити, що власним назвам певною мірою властива і класифікуюча номінація. Адже вони виділяють предмет з низки аналогічних предметів, тобто містять у собі вказівку на цей клас. Предметів, гідних присвоєння індивідуального імені, так багато, що власні назви знаходяться ніби за рамками основного лексичного складу мов. Як відзначав лінгвіст Е. Пулграм, людина «не може дозволити собі інтересу до знання імені будь-якої

людини лише заради самого знання, тому що надто багато імен обтяжили б тоді...[її пам'ять]» [9: 26].

Аналогічним чином, неможливо знати назви всіх існуючих географічних об'єктів, компаній тощо. Проте кожній людині доводиться знайомитися з власними іменами більш менш значного числа людей, тварин та інших істот чи неістот. Під цими іменами вони відомі в певному колі носіїв мови, або сфері спілкування. Через це власні назви виявилися ніби на периферії мовної системи. Носіїв імен надто багато, їх популярність дуже різна. Ось чому ономастична лексика виявилася поза сферою уваги багатьох тлумачних і двомовних словників, підручників, посібників для перекладача. Слід відмітити, що ця лексична категорія володіє складними формальними, змістовними і асоціативними характеристиками, знання яких абсолютно необхідне людям в процесі подолання мовних і міжкультурних бар'єрів.

Зазначимо, що власні назви мають формальну й змістовну сторони. Проте, постає питання, що вважати вмістом (тобто значенням) власної назви. З одного боку, в лінгвістиці наголошується, що власні назви, що відносяться до окремих предметів, «ніяк не характеризують їх, не повідомляють про них нічого достеменного або помилкового», але в той же час, «оскільки власна назва відноситься до окремого предмету, його вміст відповідає всій сукупності його властивостей у їх цілісності» [6: 112]. Така складність семантики ономастичної лексики, що породжує різні підходи до проблеми, призвела до появи взаємовиключних концепцій значення власних назв. Одні автори стверджують, що власні назви позбавлені значення, інші вважають їх значення неповноцінним або існуючим в іншому, ніж в загальних назвах, інформативному плані, а треті приписують їм ще змістовніше значення, ніж загальним назвам.

Доцільно зауважити, що власні назви несуть в собі якусь інформацію саме про цей предмет, про його властивості. Ця інформація може бути багатою або бідною, і вона буває різною мірою відома в різних сферах спілкування. Якщо ця інформація набуває поширення в межах всього мовного колективу, то це означає, що відомості про цей предмет є частиною мовного значення власних назв.

Аналіз наукової літератури дозволив нам зробити висновок, що ономастична лексика – це знаки і символи, які можуть бути розшифровані й описані. Ономастичний простір, будучи вагомим елементом у системі мови й культури, сприяє познанню національної культури етносу.

У лінгвістичній науці робились чисельні спроби класифікації ономастичної лексики та окремих її класів. Цінними для нашого дослідження є ідеї О.В. Суперанської, яка відносить до ономастичної лексики антропоніми, зооніми, міфоніми, топоніми, космоніми, назви підприємств, свят, творів літератури і мистецтва, назви книг, фільмів тощо [6].

За своїм призначенням ономастична лексика повинна володіти лише номінативною функцією (ось Γιώργος, а ось Γιάννης), будучи абсолютно позбавленою функції кумулятивної (адже фактично нічого невідомо про носія імені, окрім того, що його звать Γιώργος). Проте національно-культурний компонент є властивим власним назвам навіть більшою мірою, ніж апелюючим.

Вивчаючи антропоніми, слід зазначити, що вони володіють лексичним фоном. Вони, можливо, дійсно позбавлені лексичного поняття, але їх лексичний фон виявляється обширним і якісно складним. Семантичні долі антропонімів, з одного боку, відносять їх до сукупності однорідних імен і, з іншого, додають конкретному імені неповторного образу, індивідуалізують його.

Існує багато класифікацій **власних імен**. Яскравим для всіх імен критерієм класифікації є вік імені, походження, соціальне забарвлення, стильова приналежність [2: 56].

Імена несуть інформацію про їх частотність вживання. Наприклад, імена *Γιώργος*, *Γιάννης*, *Μαρία*, *Ελένη* – найпопулярніші в сучасній Греції, а імена *Χρυσάφης*, *Ερηής*, *Παγωνία*, *Λίτσα*, хоча є досить відомими, належать проте до категорії рідких.

Якщо групова семантика властива семантиці будь-якої власної назви, то лише деякі з них володіють ще й індивідуальною інформацією, яка теж має безперечний позамовний характер [2: 57].

Дослідник М. Триандафілідіс серед грецьких власних імен виділяє **імена, які походять від соціального статусу або посади, яку займає людина**: Ρήγας, Αρχοντώ, Σουλτάνα; **від фами́лії історичних осіб**: Κοραΐς, Τρικούπης; **від топонімів**: Βενετιά; **від назв рослин**: Τριαντάφυλος, Γαρουφαλιά, Γιασεμή, Κρινιώ, Λεμονιά, **або тварин**: Πέρδικα, Περιστεέρα; **від речей приємних на смак**: Ζαχάρω, Μελένια; **від назв мінералів та дорогоцінних каменів**: Διαμάντης, Ασημίνα, Κρυστάλλω, Μαλάμω, Μεταξένια, Μόσχω, Σμαράγδα; **від назви зірок**: Αυγερινός, Ηλιογέννητη, Πούλια; **від фізичних та психічних властивостей людини**: Ξάνθος, Ξανθούλα, Δρόσω, Μόρφω, Πανώρια, Διαλεχτή, Πλουμιστή, Τρισεύγενη; **від видатних історичних подій**: Νικηφόρος, Ειρήνη, Θεσσαλονίκη, Λαύρια та ін.

Важливо також нагадати, що імена можуть зустрічатися в прислів'ях, приказках, загадках, і завдяки цьому вони стають значимими. Наприклад, **Γιάννης (Яніс)** – найпопулярніше ім'я, що зустрічається в приказках та прислів'ях. Цей образ є комічним, він представляє простого грека. **Γιάννης** може бути: хорошим: *Όπου Γιάννης και μάλαμα κ'ένα κουμμάτ' ασημί; Κάλλιο Γιάννης παρά Κακογιάννης;* сміливим: *Γύρευε, αγά μου, τη δουλειά σου, κι ο Γιάννης δεν είναι για χαράτσι; Βούτα, Γιάννη, κ'έβγα έξω;* хитрим: *Πιάσε τον Γιάννη τον άπιαστο; Θέλω Γιάννης γίνουμαι, θέλω και καμώνουμαι;* жадібним: *Γιάννης δουλεύει, Γιάννης τρώει; Όλα τα φαγιά του Γιάννη.*

Μαρία (Марія) представляє просту жінку. Так, **Μαρία** може бути: нерозумною: *Η ηη καταποντίζεται κ' η Μαρία καθρεφτίζεται; Όταν όλ' αποτρυγούσαν, η Μαριά έπλεκε καλάθι;* пихатою: *Άλλη καμιά δεν έκανε, μόνο η Μαριά το Γιάννη; Ας τα λούσα, κ' είν της Μαριγός;* упертою: *Το γουδί το γουδοχέρι στις κυρά Μαργός το χέρι;* удачливою: *Μέσα Μαριά, έξω Μαριά.*

Θόδωρος (Федір) уособлює норовливу, примхливу та дивну людину. Зустрічається, головним чином, у загадках та прислів'ях: *Τρεις κοντοί κι ο Θόδωρος; Ποιός είδε πράσιν' άλογο και Θεωρή με γνώση; Όλοι λέγουν παραμύθια κ' η Θεωώρα λέει αγγούρια.*

Μιχάλης (Μιχαїло) уособлює нерозумну та хитру людину. Інколи може означати й цнотливу людину, але яка не має великого розуму: *Παραμύθια του Μιχάλη; Ο διάβολος κ' η σκούφια του Μιχάλη.*

Існують також інші прислів'я з антропонімами: *Άλλαξε ο Μανώλης κι έβαλε τα ρούχα αλλιώς; Χόρευε, κυρά Σουσου, κ'έχε και έννοια το σπιτιού.*

Власні імена часто зустрічаються і у складі фразеологізмів: *Πήγε στην πόρτα του Χάρου, οι άθλοι του Ηρακλέους, τα μαρτύρια του Ταντάλου, ο μίτος της Αριάδνης, η Αχιλλέος πτέρνα, Άπιστος Θωμάς.* Нарешті, антропоніми активні в міфах, казках, народних піснях та інших фольклорних жанрах: **ο Δίας, η Εστία, ο Ήφαιστος, ο Αχιλλέας, ο Οδυσσεάς, ο Καραγκιόζης.** Таким чином, можна говорити про деякі власні імена, які вибірково асоціюються з жанрами або персонажами фольклору і тим самим набувають індивідуальної інформації.

Стосовно **грецьких фами́лій**, слід зазначити, що вони походять від: **імені батька або матері родини (часто у родовому відмінку або з нестливим суфіксом)**: Πέτρου, Σταύρου, Αναγνώστου, Δημητράκος, Κωσταντέλης, Νικολαΐδης, Γιαννάκαινας; **назви професії або соціального статусу, який займає сім'я**: Σακελλάριος, Ψάλτης, Καραβάς, Μελάς, Μυλωνάς, Σκουφάς, Γρυνάρης, Μαγγανάρης, Γερακάρης, Δεμερτζής, Σαπουντζής; **місця народження або проживання**: Βαλαιωρίτης, Πολίτης, Μωραΐτης, Λεπενιώτης, Μιστριώτης, Καστρινός, Σιφνιός, Συναδηνός, Ψαριανός, Σαντοριναίος, Μαλτέζος, Κρητικός, Υψηλάντης, Χαλκούσης, Βάρναλης, Μαρασλής; **прозвисьок**: Αγέλαστος, Γρίβας, Καράβας, Κόκκινος, Τσόχας;

Цікаво нагадати, що зазвичай, антропоніми асоціюються із видатними державними, політичними діячами, полководцями, художниками, композиторами, письменниками й іншими відомими людьми: *Αδαμάντιος Κοραΐς, Αλέξανδρος Κουμουνδούρος, Αλέξανδρος ο Μέγας, Ιωάννης Καποδίστριας, Ρήγας Φεραίος, Σολών, Αριστοτέλης, Ελευθέριος Βενιζέλος* та ін.

Ми не перелічили всіх видів індивідуальної інформації, яку несуть антропоніми. Нам було важливо показати, що практично будь-яке власне ім'я може бути обтяжене індивідуальною інформацією, але ця можливість реалізується лише залежно від позамовних

обставин: від того, яке ім'я увійде до прислів'я або як письменник назве свого героя, а також від того, чи набуде прислів'я або художній твір достатнього поширення.

Потрібно також враховувати, що сказане з приводу особистих імен, безумовно, справедливо і по відношенню до прізвищ, тобто воно відноситься до всіх антропонімів.

Таким чином, можна зробити висновок, що власні імена володіють яскравою національно-культурною семантикою, оскільки їх групове індивідуальне значення пряме похідно від історії і культури народу – носія мови. Це відноситься як до антропонімів так і до інших груп ономастичної лексики.

Мова лінгвокультурного співтовариства інтегрується в його матеріальну і духовну культуру. Прадавня міфологічна свідомість характеризується синкретизмом, тобто єдністю і невіддільністю предмету і його імені [5: 49]. Перші (давні) власні назви виступали як назви «за природою», вони асоціювалися лише з конкретним предметом: у термінології А. Гардинера це найменування, що мають втілений характер. Географічне значення топоніма – це його пряме, обов'язкове значення, без якого немає топоніма.

Важливо також відзначити, що **топоніми** не є простими термінами географічної науки, вони володіють яскравими культурними компонентами в своїй семантиці. Інколи ці компоненти можуть бути виведені з форми найменування (*Αλεξανδρούπολη* – місто Олександра Македонського), але набагато частіше спостерігається конотація історико-соціального плану (*Σαλαμίνα* – символ непорушної єдності всього грецького народу в боротьбі за свою незалежність). Розкрити другий, власне мовний, план топоніма – в цьому полягає завдання лінгвокультурології.

Топоніми справедливо називають «удвічі соціальними знаками», які зберігають пам'ять про одвічне мотивування найменування [1: 168]. Займаючи проміжне положення між світом матеріальних об'єктів і духовним світом, вони є найцікавішими для лінгвокультурології і лінгвопрагматики.

Серед грецьких топонімів можна виділити такі групи:

А) топоніми, які отримали свою назву в залежності від *характеристик місцевості*. Це, так звані, описові топоніми [8: 206].

Описові топоніми називають місцевість в залежності від: *геологічного складу поверхні землі*: Βουλιαγμένη, Πέντε Πηγάδια, Ράχες, Τράχωνες; *від форми місцевості*: Αγκίστρι, Αυγό, Βαθύ, Διάσελο, Δρέπανο, Ζυγός, Κούλουρη, Λάκκοι, Πενταδάχτυλος, Στρογγυλή, Στενό, Στεφάνια, Πλατύκαμπος, Φίδαρης, Κρεμαστές; *від кольору ґрунту*: Ασπρόχωμα, Κокκινάρας, Κокκινιά; *від назв водойм, що існують в місцевості*: Γλυκόβρυση, Κεφαλόβρυσο, Κρυονέρι, Ποταμός, Τριπόταμο; *від назви рослин*: Αχλαδόκαμπος, Γραβιά, Δάφνη, Καρδίτσα, Καστανιά, Κερασιά, Μαγκουφάνα, Μαραθόκαμπος, Μηλιές, Στροφίλι, Συκιά, Φτέρη; *тварин, що живуть в цій місцевості*: Αετοράχη, Αετοφωλιά, Αλεποχώρι, Αρκουδόρεμα, Λυκοποριά, Περδικόβρυση та ін.;

В) топоніми, які отримали свою назву в залежності від зв'язку, що існує між місцевістю та людиною, яка в цій місцевості мешкає або працює. Топоніми цього типу називають місцевість: *від роду діяльності мешканців*: Αλώνια, Αμπελάκια, Αμπελόκηποι, Διμηνίο, Εξοχή, Μελίσσι, Μύλοι, Νεροτριβιά, Καραβοστάσι, Περιβόλι, Τρία Γεφύρια, Χωραφάκια; *від назви церкви або монастиря, що існує в місцевості*: Άγιος Σαράντα, Άγιος Πέτρος, Κολοκυθού, Μακρινίτσα, Μετόχι, Μοναστήρι, Παντάνασσα, Πρόδρομος, Φανερωμένη; *від форми помешкань або споруд*: Ανώγια, Καλύβια, Καστρί, Πύργος, Απάνω Μεριά, Κάτω Ζάλογγο, Περαχώρα; *від імені або фамілії засновника міста або села*: Γεφύρι της Αλαμάνας, Γαλατάς, Δαμαλάς Λεβίδι, Μαχαιράτο, Μακρυγιάννη, Μαρκόπουλο, Παλαμάς, Ρέντη, Καρουσάδες, Καρακιάνικα, Μεταξάτα; *від видатних історичних подій, що відбувалися в місцевості*: Γεφύρι του Μανόλη, Διαβολογέφυρο, Νεραϊδάλωτο та ін..

Із наведених прикладів видно, що основним параметром топонімічної системи є залежність від соціокультурних особливостей. Саме через це ойконіми і урбаноніми є суттєво мотивованими і ця мотивованість відчувається і в синхронії.

Топоніми, подібно антропонімам, володіють груповою інформацією. Наприклад, одне з можливих об'єднань – загальновідомі «історичні міста»: *οι Θερμοπύλες, το Νάυπλιο, ο Μαραθώνας*. У списку грецьких топонімів можна знайти міста, названі за іменами міфічних

героїв (η Ολυμπία, η Αθήνα, το Ηράκλειο), грецьких полководців (η Αλεξανδρούπολη); топоніми, пов'язані з військовою славою (τα Ιωάννινα, η Τρίπολη, η Ζάκυνθος, το Καρπενήσι, ο Πόρος. Ми не вичерпали всього «історичного списку». При уважному прочитанні карта Греції – це літопис революції, громадянської війни, всієї історії грецької республіки: η Ύδρα, η Σαλαμίνα, το Μεσολόγγι, η Αίγινα и др.

Отже, можемо підбити підсумок, що ономастична лексика є важливим носієм країнознавчої інформації. Власні назви – це сховище культурної інформації, що виражає характерні риси певного людського співтовариства.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Березович Е.Л. Русская топонимия в этнолингвистическом аспекте. – М.: УРСС, 2010. – 240 с.
2. Верещагин Е.М., Костомаров В.Г. Язык и культура: Лингвострановедение в преподавании русского языка как иностранного: Метод. руководство – 4-е изд. перераб. и доп. – М.: Русский язык, 1990. – 247 с.
3. Ермолович Д.И. Имена собственные на стыке языков и культур. – М.: Р.Валент, 2001. – 200 с.
4. Ражина В.А. Ономастические реалии: лингвокультурологический и прагматический аспекты: Автореф. дис. ... канд. филол. наук. Краснодар, 2007. – 28 с.
5. Суперанская А.В. Имя – через века и страны. – М.: Наука, 1990. – 190 с.
6. Суперанская А.В. Общая теория имени собственного. – М.: Наука, 1973. – 366 с.
7. Μερακλής Μ. Παροιμίες ελληνικές και άλλων βαλκανικών λαών (συγκριτική μελέτη). – Εκδόσεις Πατάκη, 1996. – 236 σελ.
8. Τριανταφυλλίδης Μ. Νεοελληνική γραμματική (της δημοτικής). – Θεσσαλονίκη: Έκδ. ΟΕΔΒ, 2005. – 456 σελ.
9. Pulgram E. Theory of names. – 1954, P. 26.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Ольга Гаргасва – аспірантка кафедри грецької філології Маріупольського державного університету.
Наукові інтереси: лінгвокультурологія, новогрецька мова та література.

ОСНОВНІ СПОСОБИ ТВОРЕННЯ ТЕРМІНІВ У СУЧАСНОМУ НАУКОВОМУ ДИСКУРСІ З ГЕОДЕЗІЇ

Юлія ГРИБІНИК (Івано-Франківськ, Україна)

У статті розглядаються словотвірні особливості термінологічних одиниць шляхом аналізу наукового дискурсу з геодезії. Надано значної уваги морфологічному способові утворення термінів. Встановлено частоту використання та ступінь продуктивності словотвірних моделей.

Ключові слова: термінологічні одиниці, запозичення, афіксація, суфіксація, префіксація, словотворення, аббревіація.

The peculiarities of terms word building on the basis of geodetic discourse have been investigated in the paper. Morphological way of terms formation has been paid much attention to. The frequency and the degree of productivity of word building models have been established.

Key words: terminological units, borrowings, affixation, suffixation, prefixation, word-building, abbreviation.

Інтенсивний розвиток сучасного суспільного та наукового життя породжує необхідність більш детального вивчення термінологічних одиниць фахових мов, від яких безпосередньо залежить функціонування мови в цілому. Термінологічна лексика присутня практично в усіх сферах людської діяльності, а також у науковому, технічному та комунікативному дискурсі. Саме тому ряд вітчизняних та зарубіжних науковців приділяють значну увагу дослідженню особливостей творення, вживання та упорядкування термінологічних одиниць як у межах мови загалом так і у фаховому мовленні. До них зокрема належать: Б.Н. Головін, В.П. Даниленко, Т.А. Журавлева, Т.Н. Канделакі, Т.Р. Кияк, А.В. Крижанівська, В.М. Лейчик, Д.С. Лотте, О.О.Реформатський, Л.О. Симоненко, Хофман та інші.

Як зазначає відомий німецький лінгвіст Хофман, **фаховою мовою** можна називати сукупність усіх мовних засобів, які застосовуються у професійно замкнутій сфері комунікації з метою забезпечення порозуміння між людьми, які працюють у цій сфері [10: 139].

У даній статті мова йтиметься про особливості творення та вживання термінологічних одиниць у сучасному науковому дискурсі по геодезії (на основі трьох англомовних статей, опублікованих у фаховому он-лайн виданні), а також перспективи їх подальшого розвитку.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
УКРАЇНСЬКА СПІЛКА ГЕРМАНІСТІВ ВИЩОЇ ШКОЛИ
КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА

*Світлій пам'яті ректора Кіровоградського державного
педагогічного університету імені Володимира Винниченка,
професора Віталія Івановича Завіни присвячується...*

НАУКОВІ ЗАПИСКИ

*Матеріали п'ятої Міжнародної
науково-практичної конференції
«Мови і світ: дослідження та викладання»*

Серія:
Філологічні науки
(мовознавство)

Випуск 95 (2)

Кіровоград – 2011

ББК 81.07; 81.0; 74.261.7

М 54

УДК 81.25; 81'27; 44(07)

Наукові записки. – Випуск 95. – Серія: Філологічні науки (мовознавство): У 2 ч. – Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2011. – 580 с.

ISBN 966-8089-24-3

До наукових записок увійшли статті, присвячені дослідженню актуальних питань різних галузей сучасного мовознавства – лексичної семантики, фразеологічного складу мов, словотвору, ономастики, термінотворення та прикладної лінгвістики.

Збірник розрахований на наукових працівників, викладачів, студентів філологічних факультетів, а також учителів-словесників.

Друкується за ухвалою вченої ради Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка
(*протокол № 6 від 31.01.2011 року*).

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

1. Олег Семенюк	– доктор філологічних наук, професор
(відповідальний редактор).
2. Григорій Клочек	– доктор філологічних наук, професор.
3. Болеслав Кучинський	– кандидат філологічних наук, професор.
4. Василь Лучик	– доктор філологічних наук, професор.
5. Володимир Манакін	– доктор філологічних наук, професор.
6. Василь Марко	– доктор філологічних наук, професор.
7. Володимир Панченко	– доктор філологічних наук, професор.
8. Валентина Парашук	– кандидат філологічних наук, професор.
9. Василь Ожоган	– доктор філологічних наук, професор.
10. Олег Поляруш	– кандидат філологічних наук, професор.
11. Олена Семенець	– доктор філологічних наук, професор.
12. Олександр Білоус	– кандидат філологічних наук, доцент
(відповідальний за випуск).

ISBN 966-8089-24-3

Статті подано в авторській редакції.

**© Кіровоградський державний педагогічний
університет імені Володимира Винниченка, 2011**